

Elmegyek...

Szántó Zoltán

*Összeszedem az emberek
búját halomba
magamba
és alágyújtok
könnyűlő szívem
parazsával.
Azután elmegyek...*

*Tudom,
akkor te szomorú leszel,
mert az örömödből
egy darabot
én is elviszek,
de találasz
mosolyt sebedre
és a tavasz
már szerelmes
háttér lesz neked.*

*Erősödő vágyak
hajtanak,
meg a fel-felújuló
fájdalom
estelenként...*

fogva

Szántó Zoltán

*a hajad színét feloldom
a szememben
és befestem vele
az asztalom
a székem
az ágyam
a szemed színével
mintákat húzok
a takarómra
langyos érintésed
a párnára fektetem
ringó járásod
beleszövöm a villanyfénybe
könnyű alakod
a falra szegezem*

*ha majd eljössz hozzám
magadra ismeresz
a küszöböm mosolyában*

Távol és közel

Szántó Zoltán

*Mint a kátrány
nyúlik köztünk
a távolság.
A léghullámokba suttogom bele:
szeretlek!...
majd hozzád ér...
Feltűnnek
és eltűnnek a fák.
Szorítalak.
A vonalaid bomlanak
a kezem alatt.
Ránk hullanak az
édesgyökerek...*